

:::: Quế Hương ::::

Con Nhông Bù Đốp

Vừa thấy bóng lão Lạng, con nhông Bù Đốp đã nhảy loạn xạ trong chuồng, xổ một tràng như súng liên thanh :
"Hoàng thượng giá lâm... tạ ơn bệ hạ... chát... bùm..."

Lão Lạng lắc đầu rồi rẽ qua sân trước. Ở đó, khi cho con họa mi có tên Michael Jackson ăn, lão vẫn còn nghe "kẻ thất sủng" ở sân sau ra rả: "Rua-me-xử (1)... chà đồ nhôm (2)... chát... bùm..."

Đúng là một mớ hăm bà lằng! Thế mà cũng gọi là nói! Không hiểu sao lão ghét cực kỳ giống chim nhại tiếng người. Chim là chim. Người là người. Chim không thể nói. Người không thể hót. "Dở chim dở người như mày bị cắt rụp là phải" - lão lầm bầm. Vào làm đây, chăm sóc các thú tao nhã cho ông chủ, lão mắc chứng nói một mình. Chớ nói ai nghe! Ông bà chủ đi suốt, về là quát. Cậu chủ về là ngáp. Cô chủ về là mở nhạc chát xình chát bùm. Chỉ còn lão và bà bếp. Bà bếp quanh quẩn trong nhà. Lão lẩn quẩn ngoài sân. Đôi khi, lão có cảm tưởng mình là quản ngục cái Đẹp. Cây kiềng nén mình trong chật hẹp. Cá trong bể kiềng. Chim trong lồng. Ông chủ bỏ tiền chỉ để được tiếng phong lưu, để khoe với khách. Trong số các vật khoe ấy, con nhông Bù Đốp từng là niềm tự hào số một. Nó học lời ăn tiếng nói của chủ nhân đã đành còn được thuê gia sư dạy chào hỏi bằng tiếng nước ngoài. Thế mà...!

Xong việc, lão Lạng trở lại sân sau. Gà đã chuẩn bị. Dao đã mài. Chỉ còn việc cho "kẻ tử tội" ăn bữa cuối cùng. Thật ra, ông chủ cấm cho ăn nhưng lão không đành lòng. Lão lén cho nó một bữa khoái khẩu. Vừa ngồi bầm ốt để trộn với cơm và cào cào, lão vừa tưởng tượng cảnh con nhông Bù Đốp lặn ra chết tươi. Cha sinh mẹ đẻ đến giờ lão chưa chứng kiến điều đó. Sáng này, trước khi đi, ông chủ dặn: "Cắt tiết một con gà mái tơ ngay trước chuồng nó. Giống này kiểu súc vật. Thấy là lặn đùng chết ngay. Đáng kiếp đồ hại chủ!" Nó hại chủ thế nào lão không rõ nhưng lão có chứng kiến giây phút nó đổi đời. Chiều ấy, ông chủ không về một mình. Lão định mở cửa xe nhưng ổng khoát tay rồi đích thân mở, gặp người cung kính mời khách ra. Cũng đích thân ổng xách cặp, dõng theo thiết tha từng bước đi đỉnh đặc của khách. Khi lão pha trà sâm, ổng giành bưng cho khách. Khách vừa mở miệng thì con nhông Bù Đốp ở bên cửa sổ đã lanh lẹ hé mỏ: "Gót-mo-ning... Rua-me-xử... Đồ chết tiệt. Cút... Mệt... mệt... (3)"

Khách sững sờ bởi tràng tiếng Việt xọ tiếng Tây, lời chào xọ lời chửi kia. Sắc hồng tươi nhuận trên mặt khách từ từ ngả qua màu tím. Còn ông chủ ngả qua xanh lè. Biết sắp có "giông", lão cầm chặt hai chân xuống đất... Sau khoảnh khắc im lặng ấy là một chuỗi âm thanh chói tai. Tiếng con nhông Bù Đốp lanh lảnh đôi ốt. Tiếng gót giày nện cồm cộp. Tiếng ông chủ rít lên: "Tổng cổ nó ra sân sau!" rồi chạy theo khách. Còn lão ngơ ngác xách cái chuồng chạm trổ giá bạc triệu ra sân sau.

Con nhông Bù Đốp "xuống đời" từ đó!

Lão Lạng chậm chậm trộn đều chén thức ăn rồi bưng đến cho con Bù Đốp. Nghe mùi ớt tươi, con nhông cuống quýt nhảy loạn xạ đến nỗi đầu va vào chuồng. Đã hai hôm rồi nó bị bỏ đói. Nó ăn hà hê, vội vàng như sợ bị giật lại.

Ngày mai lão hết rửa chuồng, thay giấy, bầm ốt cay xé mắt, hết nghe nó nhại ông chủ mắng lão: "Chậm như rùa". Thế mà không hiểu sao sáng giờ lão cứ bần thần.

"Đã trưa rồi, phải làm phận sự thôi!" - lão tự nhủ nhưng tay vẫn chuỗi vào cho con chim bắt hạnh quả chuối chín.

Con vật vô tư mỗ lấy mỗ để hương vị ngọt ngào của cuộc sống. Khoanh da vàng rực ở cổ trước như món đồ trang sức cho bộ lông đen nhánh giờ trông như dải lụa thít chặt họng. Chiếc mỏ màu ớt chín nom tựa màu máu tươi.

"Kiếp sau còn làm chim thì chỉ hót thôi nghe con!" - lão lầm bầm dặn. Nhưng đáp lời lão là một tràng cười khùng khục, y chang ông chủ!

Khi lão xách cái lồng gà đến, con nhông Bù Đốp đang rìa lông cánh. Lão thò tay bắt gà rồi im lặng ngồi nhổ nhúm lông cổ, nơi sẽ cắt tiết. Con gà tục ta tục tác liên hồi trong tay lão. Nhúm lông cổ vừa vật trụi thì một quả trứng be bé, hồng hồng cũng rơi xuống nền xi măng xám lạnh vỡ toang. Trong chuồng, con chết tiệt vẫn mãi miết "làm đẹp", tí mĩ tần mẩn như một mụ đàn bà trang điểm. Đột nhiên lão Lạng nổi cáu. Sắp một nhát xong hai mạng mà chúng cứ tỉnh bơ. Đứa thì rặn đẻ, đứa thì "mông má" như đi dự dạ hội không bằng. Đúng là đồ... đồ chim! Lão buông câu rủa, nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi xách con gà đứng dậy. Đẻ xong, dường như thoải mái, nó nằm im re trong tay lão còn con kia cứ tiếp tục rìa lông. Tức khí, lão hé cửa chuồng, dí con gà vào con nhông Bù Đốp. Nó hoảng hốt nhảy qua nhảy lại rồi vụt ra như một làn chớp đen. Lão đưa tay chụp. Con mái mơ được buông tay lập tức chạy te tái, bay qua rào, quăng cho lão một tràng tục ta tục tác.

Lão Lạng đứng như trời trồng, trong tay còn con dao cắt tiết sắc lẹm. Trên cao, tiếng con nhông Bù Đốp vọng xuống: "Tạ ơn bệ hạ... chát bùm...". Sau đó là chuỗi âm thanh riu ran như tiếng hót. Phải chăng khi chạm trời xanh, nó sức nhớ mình là chim!

1. Bonjour Monsieur (Tiếng Pháp): Chào ông
2. Chôm đồ nhà
3. Merde! (Tiếng chửi thề của Pháp)